



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupený JUDr. Zdeňkem Šťastným, advokátem se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ústavní soud**, se sídlem Joštova 625/8, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2022, č. j. 62 A 20/2020 - 72,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Zdeňku Šťastnému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Předseda Ústavního soudu rozhodnutím ze dne 18. 12. 2019, č. j. SPR. ÚS 808/19-5 INF, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ústavního soudu (osoby zúčastněné na řízení) ze dne 20. 11. 2019, č. j. SPR. ÚS 808/19-2 INF. Posledně uvedeným rozhodnutím osoba zúčastněná na řízení podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“), ve spojení s § 8a téhož zákona, rozhodla o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací v části, ve které požadoval sdělení spisové značky řízení o ústavní stížnosti D. Š. (dále jen „*účastník řízení před ÚS*“).

[2] Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 11. 2. 2022, č. j. 62 A 20/2020 - 72, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud nejprve uvedl, že podle § 20 odst. 5 informačního zákona, ve znění účinném do 23. 4. 2019, nebylo-li možné určit nadřízený orgán podle § 178 správního řádu, rozhodoval v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stál v čele povinného subjektu. Dle § 20 odst. 5 informačního zákona, ve znění účinném od 24. 4. 2019, nelze-li nadřízený orgán určit podle § 178 správního řádu, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. (kterým byl s účinností od 24. 4. 2019 informační zákon novelizován) se § 20 informačního zákona do 1. 1. 2020 aplikoval ve znění dosavadních předpisů (tedy ve znění účinném do 23. 4. 2019). Od 2. 1. 2020 přešla působnost a pravomoc rozhodovat v odvolacím řízení na Úřad pro ochranu osobních údajů (tj. žalovaného). Podle § 69 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. S ohledem na uvedené získal postavení žalovaného Úřad pro ochranu osobních údajů.

[4] Ústavní soud v řízení nadále figuruje (jen) v postavení osoby zúčastněné na řízení.

[5] Krajský soud rozhodnutí o odvolání neshledal nepřezkoumatelné, neboť adekvátně reagovalo na nosné odvolací argumenty. Jádrem sporu spočívalo v tom, zda má žadatel o informace podle informačního zákona právo na získání údaje o spisové značce konkrétního soudního řízení, jestliže je schopen identifikovat některé účastníky tohoto řízení (v tomto případě konkrétního, od žalobce odlišného, stěžovatele, který se obrátil s ústavní stížností na Ústavní soud). V posuzované věci se dostalo do kolize právo na ochranu soukromí s právem na informace, přičemž obě tato práva požívají ústavní ochrany. Krajský soud tak přistoupil k provedení testu proporcionality sestávajícího z testu vhodnosti (1. krok), testu potřebnosti (2. krok) a testu poměřování (3. krok).

[6] Dle krajského soudu poskytnutí žalobcem požadované informace (spisové značky řízení o ústavní stížnosti) umožňuje dosáhnout sledovaného cíle, tj. naplnění žalobcova práva na informace. Výsledek testu vhodnosti (1. krok testu proporcionality) tedy svědčí pro poskytnutí požadované informace. Pro poskytnutí požadované informace však nesvědčí výsledek testu potřebnosti (2. krok testu proporcionality). Krajský soud dospěl k závěru, že existují šetrnější možnosti, jak naplnit právo žalobce na informace, respektující právo třetí osoby na ochranu soukromí. Jestliže osoba zúčastněná na řízení zveřejňuje svá rozhodnutí v databázi NALUS (nalis.usoud.cz) v anonymizované podobě, aniž by pomocí tohoto nástroje bylo možné přímo identifikovat konkrétního stěžovatele a spojit jej s daným

pokračování

rozhodnutím (a tedy i se spisovou značkou daného řízení), je takový postup z pohledu práva na ochranu soukromí nepochybně šetrnější. Na tom nic nemění ani tvrzení žalobce, že v důsledku výkonu trestu odnětí svobody nemá přístup k internetu, a tudíž ani k databázi NALUS. Z ničeho totiž neplyne, že by žalobce nemohl získat přístup do této databáze prostřednictvím jiné osoby (např. právního zástupce). Krajský soud neshledal ani existenci skutečností odůvodňujících nižší míru ochrany soukromí. Tvrdil-li žalobce existenci veřejného zájmu, jímž má být „*problematika pachových stop*“, krajský soud existenci takového veřejného zájmu neshledal. Současně krajský soud dovodil, že účastníka řízení před ÚS (kterého se žalobcem požadovaná informace týkala) nelze považovat za veřejně činnou osobu.

[7] Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že má nárok na poskytnutí konkrétních údajů o konkrétním řízení, jež se týká konkrétní osoby. Právo na informace je především nástrojem sloužícím ke kontrole zákonnosti činnosti státních orgánů, jehož projevem je mimo jiné povinnost soudů na žádost zásadně poskytovat anonymizovaná rozhodnutí. Je však rozdíl mezi situací, v níž žadatel ví o existenci rozhodnutí v konkrétní věci, aniž by věděl, kdo je v této věci účastníkem řízení, a žádá o poskytnutí informace o tomto rozhodnutí, případně situací, v níž žadatel žádá o poskytnutí rozhodnutí vydaných typově v určité oblasti, aniž by věděl, kdo byli účastníci těchto řízení, a situací, v níž žadatel dokáže identifikovat konkrétní osobu a žádá o poskytnutí informace o rozhodnutí, resp. o řízení jež se právě jí týká. V nyní posuzované věci šlo právě o poslední z těchto situací. Vyhověním žádosti o informace by osoba zúčastněná na řízení postupovala v rozporu s § 8a informačního zákona. Případný (žalobcem jen obecně tvrzený) veřejný zájem související s veřejnou debatou o průkaznosti pachových stop může být dle krajského soudu šetřen uveřejněním příslušného (anonymizovaného) rozhodnutí ve věci.

[8] Na uvedené neměla vliv ani žalobcova argumentace, dle níž jiné povinné subjekty pro účely poskytnutí informace o spisové značce naopak po žalobci vyžadovaly sdělení identifikátorů účastníka soudního řízení. Odlišný postup některých povinných subjektů dle krajského soudu není pro posouzení zákonnosti postupu osoby zúčastněné na řízení podstatný. Legitimní očekávání žalobce by mohla založit toliko vlastní ustálená praxe osoby zúčastněné na řízení.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně rekapituloval žalobní argumentaci a nevypořádal se s námitkou, dle které neexistuje jiný způsob, jak požadovanou informaci získat.

[11] Stěžovatel namítá, že právo účastníka řízení před ÚS na ochranu soukromí bylo vedením trestního řízení oslabeno, a nelze jej tak automaticky upřednostnit před právem na informace. Dále nesouhlasí se způsobem provedení testu proporcionality. Krajským soudem uvedené šetrnější řešení – vyhledání rozhodnutí v databázi NALUS – nevede k naplnění stěžovatelova práva na informace, jelikož v databázi NALUS jsou zveřejněna jen již vydaná rozhodnutí. Vyhledání spisové značky dosud neskončeného řízení, týkajícího se konkrétní osoby, a to na základě identifikačních údajů této osoby, v databázi není možné.

Nadto stěžovatel nemá k databázi NALUS přístup. Stěžovatel dále tvrdí, že diskuse týkající se problematiky pachových stop je veřejným zájmem, neboť o této problematice bylo pojednáváno v „*mnoha článcích a debatách*“, a upoutala na sebe veřejnou pozornost.

[12] Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že praxe jiných povinných subjektů není pro posouzení nyní projednávané věci významná, neboť všechny povinné subjekty musí postupovat podle informačního zákona. K tomu odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10. V závěru kasační stížnosti namítá, že byl porušen princip rovnosti účastníků řízení, jelikož mu pro řízení u krajského soudu nebyl ustanoven advokát, a při ústním jednání tak musel „*čelit dvěma doktorům práv*“.

[13] Nejvyššímu správnímu soudu bylo dne 31. 3. 2022 doručeno podání samotného stěžovatele označené jako „*Doplnění kasační stížnosti o časový argument nemožnosti z 'NALUSU' sp. zn. zjistit*“. V tomto podání stěžovatel uvádí, že ústavní stížnost účastníka řízení před ÚS Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 24. 11. 2020. Je tak zřejmé, že ke dni rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací (tj. ke dni 20. 11. 2019), ani ke dni rozhodnutí o odvolání (tj. ke dni 18. 12. 2019), nebylo možné spisovou značku daného řízení v databázi NALUS nalézt. Obdobnou argumentaci stěžovatel uplatňuje v dalším podání (učiněném již jeho ustanoveným zástupcem) ze dne 27. 6. 2022, v němž doplňuje, že v databázi NALUS bylo zveřejněno dne 7. 12. 2020 usnesení o spojení ústavní stížnosti účastníka řízení před ÚS ke společnému projednání s ústavní stížností jiného stěžovatele, a dne 13. 1. 2021 konečné rozhodnutí ve věci. Test proporcionality tak byl nesprávně vyhodnocen, neboť v době podání žádosti o informace neexistovalo jiné řešení, jak spisovou značku řízení o ústavní stížnosti zjistit.

[14] Svoji kasační argumentaci stěžovatel dále doplnil podáním ze dne 6. 5. 2022. V něm uvádí, že v případě věcí projednávaných Ústavním soudem by mělo být právo na informace paušálně upřednostňováno. Nálezy Ústavního soudu se totiž týkají interpretace základních práv a svobod. Nadto, v řízení u Ústavního soudu jsou projednávány již pravomocně skončené věci. I pokud by byl dán důvod pro provedení testu proporcionality, měl být vyhodnocen ve prospěch stěžovatele. Dále stěžovatel tvrdí, že informační zákon má být užíván jako nástroj veřejnosti ke kontrole zákonnosti činnosti veřejnoprávních orgánů, přičemž poskytnutí informací o nových trendech ohledně dokazování pachovými stopami k takovéto kontrole povede. Žádost stěžovatele o informace tak nesměřovala do soukromé sféry jednotlivce bez ohledu na předmět řízení, ale naopak sledovala předmět a podstatu řízení bez ohledu na to, koho se týká.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[16] Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Setrvává na svém stanovisku, že poskytnutím spisové značky řízení o ústavní stížnosti osoby, jejíž identita je stěžovateli známa, by došlo k neoprávněnému zásahu do práv této osoby. Spisová značka řízení o ústavní stížnosti by sama o sobě mohla být poskytnuta, ovšem vždy je nutné posuzovat povahu požadovaných informací v konkrétním kontextu. Ačkoli spisová značka sama o sobě není považována za osobní údaj, ve spojení s identitou konkrétní osoby, jež je účastníkem daného řízení, a ve spojení s obsahem konkrétního rozhodnutí, které bylo či bude vydáno

pokračování

a publikováno, má povahu „citlivého osobního údaje“. Propojením identity ústavního stěžovatele s konkrétním řízením by došlo k odhalení veškerých „citlivých údajů“, které by jinak byly chráněny anonymizací. V tomto případě byl význam a intenzita dotčených práv vyhodnocen ve prospěch práva na ochranu soukromého života, přičemž osoba zúčastněná na řízení se domnívá, že povinnost chránit osobní údaje trvá i přesto, že některé osobní údaje byly zveřejněny v průběhu předchozího trestního řízení. Osoba zúčastněná na řízení dále uvádí, že nedochází k vyloučení veřejné diskuse o problematice věrohodnosti pachových stop. Zveřejňováním všech rozhodnutí v databázi NALUS je zachována možnost kontroly její rozhodovací činnosti, a tedy i možnost vyvolat veřejnou debatu nad konkrétní problematikou.

[17] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatel krajskému soudu vytýká nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku. Namítá tak *de facto* nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, tedy důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je Nejvyšší správní soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak přistoupil nejprve k posouzení námítky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že napadený rozsudek touto vadou netrpí.

[20] Podle stěžovatele krajský soud neúplně rekapituloval jeho žalobní argumentaci a nezabýval se otázkou neexistence jiné možnosti, jak spisovou značku řízení o ústavní stížnosti získat. Jelikož soudní řád správní obsah odůvodnění rozsudku podrobněji neupravuje, je namístě podle § 64 s. ř. s. vycházet z občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Dle § 157 odst. 2 o. s. ř. soud v odůvodnění rozsudku mimo jiné uvede, čeho se žalobce domáhal, z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný. Současně § 157 odst. 2 o. s. ř. stanoví, že není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy. Rekapitulační část odůvodnění tak má mít podobu stručného uvedení do věci, obsahující pouze shrnutí přednesu účastníků. Provedení takového stručného shrnutí s sebou nutně nese zjednodušení a zestručnění argumentace účastníků, které nelze bez dalšího hodnotit jako nezákonný postup. Ostatně, podstatou soudního rozhodnutí by neměla být precizní rekapitulace všech tvrzení stran, nýbrž srozumitelné a přesvědčivé vyložení důvodů, které soud k danému rozhodnutí vedly. Není proto podstatné, zda jsou všechna konkrétní tvrzení v rekapitulační části obsažena. Důležité je, aby se soud s žalobní

argumentací (resp. její podstatou) řádně vypořádal a uvedl, proč ji případně považuje za lichou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013 - 56; všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům krajský soud dostál. Rovněž posoudil, zda existuje jiný způsob, než jakým postupoval stěžovatel, jak spisovou značku řízení o ústavní stížnosti získat, a to v rámci hodnocení druhého kroku testu proporcionality.

[21] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[22] Jádrem sporu v nyní posuzované věci je, zda krajský soud dospěl ke správnému závěru, že na základě výsledku testu proporcionality nelze stěžovateli poskytnout jím požadované informace.

[23] Dle krajského soudu v neprospěch poskytnutí požadovaných informací svědčí již druhý krok testu proporcionality, tedy test potřebnosti. V rámci testu potřebnosti krajský soud zjišťoval, zda neexistuje jiné řešení, jak naplnit stěžovatelovo právo na informace, které by bylo šetrnější k právu třetí osoby na ochranu soukromí. Konstatoval přitom, že takové řešení existuje, jelikož všechna rozhodnutí osoby zúčastněné na řízení jsou zveřejňována v databázi NALUS, v níž je může vyhledat i stěžovatel.

[24] Tato úvaha krajského soudu však není správná. Jak podotýká stěžovatel, jím požadovanou informaci z databáze NALUS získat nelze. Stěžovatel požadoval poskytnutí informace o spisové značce řízení, v němž dosud (v době podání žádosti o informace) nebylo vydáno rozhodnutí, a které specifikoval identifikačními údaji jeho účastníka. Databáze NALUS však vyhledání spisové značky řízení na základě identifikačních údajů některého z účastníků neumožňuje. Princip jejího fungování je opačný. Cílem databáze NALUS je umožnit veřejnosti seznámit se s rozhodovací činností osoby zúčastněné na řízení, aniž by přitom bylo možné identifikovat osoby, jichž se konkrétní rozhodnutí týká. Jak je uvedeno i v samotné databázi, v sekci Návod, „*všechna rozhodnutí v databázi jsou anonymizována a v databázi nelze vyhledávat pomocí jmen či názvů navrhovatelů*“ [viz NALUS: Vyhledávání rozhodnutí Ústavního soudu České republiky (usoud.cz)]. Ostatně, i sám krajský soud v odstavci 17 napadeného rozsudku uvedl, že „*(...) osoba zúčastněná na řízení zveřejňuje svá rozhodnutí (především) v databázi NALUS (nalus.usoud.cz) v anonymizované podobě, aniž by pomocí tohoto nástroje bylo možno přímo identifikovat konkrétního stěžovatele a spojit jeho jasnou identifikaci s daným rozhodnutím (a tedy i se spisovou značkou daného řízení) (...)*“; zvýraznění přidáno – pozn. NSS. Stěžovatel také správně podotýká, že v databázi NALUS lze informace o spisové značce řízení o ústavní stížnosti získat až v okamžiku, kdy je v řízení vydáno rozhodnutí. Jedná se totiž primárně o databázi rozhodnutí, a nikoli evidenci probíhajících řízení a jejich spisových značek. V okamžiku vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí stěžovatelovy žádosti (20. 11. 2019), jakož i rozhodnutí o odvolání (18. 12. 2019), však v řízení, ke kterému se žádost o informace vztahovala, žádné rozhodnutí dosud vydáno nebylo (první rozhodnutí v daném řízení – rozhodnutí o spojení věcí ke společnému projednání – bylo vydáno až dne 20. 10. 2020 a zveřejněno v databázi NALUS dne 7. 12. 2020).

[25] Stěžovatelem požadovanou informaci tak nebylo možné z databáze NALUS získat. Závěr krajského soudu, dle něhož požadovanou informaci nelze poskytnout, jelikož

pokračování

neobstojí v druhém kroku testu proporcionality, tj. v testu potřebnosti, je tedy nutné korigovat. Také vyhodnocení testu potřebnosti svědčí ve prospěch poskytnutí informace za účelem naplnění stěžovatelova práva na informace. Krajský soud tak měl provést třetí krok testu proporcionality, a to test poměřování, který spočívá v porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv.

[26] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48, konstatoval, že „[p]rávo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. (...) Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti. (...)“ Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci způsobitou přispět k diskusi v demokratické společnosti, týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto nevykonává veřejnou funkci. Ústavní soud dále v usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, uvedl, že „[p]rávo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“

[27] Nejvyšší správní soud si je vědom, že žadatelé nejsou povinni žádosti v režimu informačního zákona odůvodňovat a povinné subjekty nejsou oprávněny zkoumat důvody žádostí. Za jakým účelem jsou informace požadovány je však relevantní při poměřování kolidujících práv, v tomto případě práva na ochranu soukromí a práva na informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018 - 57). Stěžovatel jako účel získání spisové značky daného řízení uvádí možnost zaslání vyjádření v postavení *amicus curiae*. Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vyplývá, že podstatou práva na informace je zajištění veřejné kontroly fungování státu v demokratické společnosti. Při provádění testu poměřování je tedy třeba zohlednit, zda žadatelem sledovaný účel poskytnutí informace může k tomuto cíli vést. V posuzované věci tomu tak není. Poskytnutí informace stěžovateli za účelem zaslání vyjádření ke konkrétní ústavní stížnosti by nesloužilo k vyvolání veřejné diskuse, participaci na správě věcí veřejných či kontrole veřejné moci, ale pouze k uspokojení osobní potřeby stěžovatele sdělit v konkrétním řízení svůj názor na věc. Skutečnost, že se stěžovatelovo vyjádření mělo týkat dokazování pachovými stopami, nemá na výše uvedené vliv. Stěžovatelem požadovaná informace a jeho následné vyjádření k řízení o ústavní stížnosti by předmětem veřejné debaty mohly být jen stěží; tím může být až samotné rozhodnutí, v němž soud predestře svůj náhled na určitou problematiku, který může být následně podroben kritice veřejnosti. Možnost vést veřejnou debatu na téma věrohodnosti pachových stop tak není stěžovateli upřena. Může být vedena právě na základě rozhodnutí osoby zúčastněné na řízení (či jiných soudů), která jsou veřejně publikována. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro upřednostnění práva na informace před právem na ochranu soukromého života.

[28] Nejvyšší správní soud dodává, že neznalost spisové značky řízení o ústavní stížnosti stěžovateli nebránila v podání vyjádření jako *amicus curiae*. Řízení, k němuž se vyjádření vztahuje, mohl stěžovatel specifikovat právě označením jeho účastníka.

[29] I přes dílčí nesprávnost závěru krajského soudu výrok napadeného rozsudku ob stojí. Podstatné je, že krajský soud jinak správně vyhodnotil, že po provedení testu proporcionality v posuzované věci převáží právo na ochranu soukromí nad právem na informace, ačkoli k tomuto závěru lze dospět až po vyhodnocení třetího kroku tohoto testu, ke kterému přistoupil až zdejší soud.

[30] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že soukromí dotčené osoby bylo narušeno vedením trestního řízení, a právo na ochranu soukromí by tak již nemělo být upřednostňováno. Povinnost chránit osobní údaje účastníků řízení trvá i přesto, že byly některé údaje v průběhu soudního řízení zveřejněny. Veřejné projednání a veřejné vyhlášení rozsudku je totiž kvalitativně odlišné od dalšího veřejného šíření informací v tomto rozsudku obsažených (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 166, č. 2416/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018 - 25).

[31] Důvodná není ani námitka, dle které by v případě věci projednávaných osobou zúčastněnou na řízení mělo být paušálně upřednostňováno právo na informace, aniž by byl prováděn test proporcionality. Z konstantní judikatury Ústavního soudu plyne, že soudy a jiné orgány veřejné moci musejí v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv porovnat dotčená, v konfliktu stojící, práva testem proporcionality (srov. nálezy ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, či ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16). Nelze tak *a priori* vymezit okruh případů, v nichž bude vždy upřednostněno jedno z ústavně zaručených práv. Vždy je třeba posoudit individuální okolnosti každého případu a v návaznosti na to vyhodnotit, které z ústavně zaručených práv převáží.

[32] Stěžovatel dále namítá, že pro posouzení nyní projednávané věci je podstatné, že jiné povinné subjekty (jiné soudy) mu informace o spisových značkách řízení, která stěžovatel specifikoval pomocí osobních údajů jejich účastníků, poskytly. Osoba zúčastněná na řízení nicméně nebyla postupem jiných povinných subjektů vázána, neboť, jak již přílehavě konstatoval krajský soud, legitimní očekávání se vztahuje k rozhodování konkrétního správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021 - 56). Stěžovatel přitom netvrdí, že by osoba zúčastněná na řízení rozhodovala ve skutkově obdobných věcech jinak. Odkaz stěžovatele na již výše zmíněný nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 není přílehavý. Stěžovatel v kasační stížnosti cituje pasáž, dle které je adresátem práva na informace stát jako nositel státní moci, nikoli soud či jiný státní orgán, a je tedy nerozhodné, který státní orgán požadovaný údaj poskytne. Ústavní soud však v této části odůvodnění svého nálezu reagoval na argumentaci, dle níž je poskytnutí informace (v tehdy projednávané věci nepravomocného rozsudku) požadováno od státu v postavení účastníka řízení před obecným soudem z titulu takového účastenství. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není; poskytnutí informací je požadováno od státu jako nositele veřejné moci, a nikoli jako účastníka soudního řízení. Z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 tak nelze dovozovat, že by osoba zúčastněná na řízení byla vázána správní praxí jiných povinných subjektů. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

pokračování

[33] Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou ani námitku, podle níž krajský soud pochybil tím, že stěžovateli neustanovil zástupce. Nejvyšší správní soud z přiloženého spisu ověřil, že stěžovatel o ustanovení zástupce žádal, krajský soud však tuto žádost výrokem II. usnesení ze dne 28. 2. 2020, č. j. 62 A 20/2020 - 20, zamítl. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že proti usnesení krajského soudu o neustanovení zástupce lze brojit samostatnou kasační stížností (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, č. 108/2004 Sb. NSS). O možnosti podat kasační stížnost proti usnesení o neustanovení zástupce byl stěžovatel krajským soudem řádně poučen (viz č. l. 20 a 21 spisu krajského soudu), přesto kasační stížnost nepodal. Kasační soud tudíž v nynějším řízení – v němž je posuzována zákonnost meritorního rozhodnutí, tj. rozsudku krajského soudu – nemůže přezkoumávat zákonnost samotného usnesení o neustanovení zástupce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2021, č. j. 5 Azs 414/2020 - 30).

[34] Ačkoli Nejvyšší správní soud do určité míry korigoval závěry krajského soudu, je napadený rozsudek jako celek přezkoumatelný, zákonný a jeho výrok ob stojí. Vzhledem k tomu, že podstatou projednávané věci je posouzení žádosti o informace v režimu informačního zákona, je třeba klást důraz na rychlost, hospodárnost a efektivnost řízení. Nejvyšší správní soud proto přistoupil pouze k dílčí korekci závěrů vyslovených v napadeném rozsudku, a nikoli k jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66).

[35] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[36] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[37] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí náhrada nákladů řízení měla být přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

[38] Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 4. 4. 2022, č. j. 3 As 61/2022 - 26, ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Zdeňka Šťastného, advokáta se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc. Ze spisu vyplývá, že ustanovenému zástupci náleží odměna za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení a sepsání doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 5. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“]. Za tyto úkony právní služby mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 téhož předpisu ve výši

3 100 Kč za každý z nich, tj. 6 200 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za podání stěžovatele označené jako „*Doplnění kasační stížnosti*“ ze dne 27. 6. 2022, v němž stěžovatel pouze setrval na své dosavadní argumentaci; nejednalo se tedy o účelně vynaložený úkon právní služby, za který by odměna náležela. Ke každému úkonu právní služby se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 6 800 Kč. Daň z přidané hodnoty netvoří součást nákladů, neboť zástupce stěžovatele nedoložil, že je jejím plátcem (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu). Odměna mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz výrok IV. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. září 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu